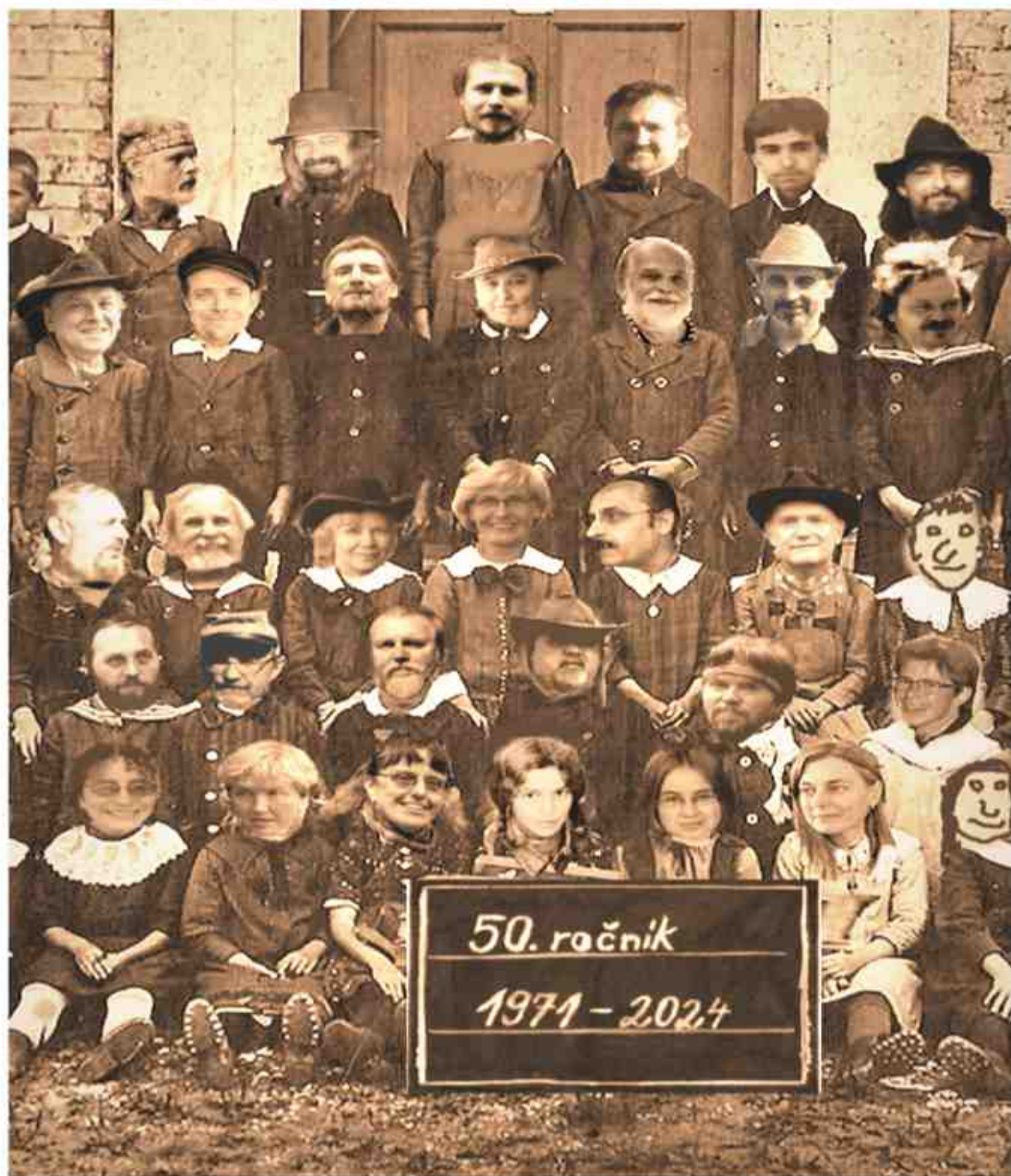

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Dodávka

Všichni byli mrtví.

Po tom výbuchu, který se nesl kilometry lesem, jsem ani nedoufal, že někdo z kamarádů přežil.

Samotnému se mi povedlo uniknout jenom o vlásek. Měl jsem takové štěstí, že kdyby byl svět normální, tak bych si okamžitě běžel koupit los.

Když jsem co nejtišeji rozhrnul plastové pruhy a odhalil regály ve skladišti, kvůli kterému se tohle všechno stalo, tak mě praštil do nosu kovový pach krve.

Polkl jsem snídani, co se mi vrátila zpátky, a vyrazil k bezhlavé mrtvole Upíra.

„Tak to máš za sebou, kamaráde. Napijeme se na tebe u ohně,“ zamumlal jsem.

Otočil jsem krabici, za kterou jsme tak draze zaplatili...

Rozřízl jsem pásku a úlevou vydechl. Sundal jsem ze zad krosnu, abych do ní začal skládat ešusy a plecháčky.

*

Od podvozku dodávky se odrážely kamínky. Prašná cesta mezi zarostlými poli byla snad nekonečná.

Klepal jsem prsty o volant a modlil se, abych stihl dojet do tábora, než se setmí. Nechtělo se mi klestit si cestu tmavým lesem a ještě míň se mi chtělo spát v dodávce na lesní cestě, kterou kdysi používali lesníci.

Nebál jsem se ani tak psů, jako další bandy podobné té naší. V zoufalý době se z lidí stávají zvířata. Nehodlal jsem riskovat, že se probudím s nožem pod krkem.

Minul jsem rozpadlý JZD a úlevou skoro začal zpívat. Od trosek sýpky to už nebylo daleko k rezavý závoře. A od ní to byl necelý kilák k nádrži uprostřed lesa. K táboru. Domovu.

Zaparkoval jsem dodávku vedle otlučený fabie. Tak jo, teď jenom chvíli počkat, jestli se někde ve křoví neschovává robotický psisko nebo zoufalec.

Tyhle minuty byly vždycky nejdelší v mém životě. Ale představovaly mnohdy rozdíl mezi životem a smrtí.

Za nějakých deset minut – podle hodin na palubovce – jsem potichu vylezl z auta. Na záda si hodil krosnu a skoro dostal infarkt, když o sebe

náklad zacinkal.

Sakra! Měl jsem je zabalit do bublinek.

Obešel jsem bílo červenou závoru, kterou postupně stravoval rez, a vydal se po vyšlapaný cestě domů.

Rychle se začalo smrákat a než jsem dorazil na první odbočku, tak už mi na cestu svítily jenom světlušky. Aspoň nějaký zvíře ty ocelový bestie ušetřily.

Neodvažoval jsem se vytáhnout baterku. Světlo v týhle době nebylo kamarád. Kdybych rozsvítil, tak to už bych si mohl rovnou do ruky bodnout sledovací zařízení.

Pod kanadama mi praskaly větvičky, v batohu cinkaly ešusy a srdce bilo stejně jak orloj.

Jestli mě nikdo neuslyší, tak to bude teprve zázrak.

Ale bůh trampů mě vyslyšel. Na nikoho jsem nenarazil a v dálce se objevila tlumená světla tábora.

Už jsem skoro doma.

Vyrazil jsem s novým elánem.

Udělal jsem sotva dva kroky a do nosu mě praštila zvláštní vůně. Nikdy jsem nic takovýho necítil.

Co to sakra je?

A proč je to uprostřed lesa? Kde je vůně smůly, jehličí a mechu? Nebo aspoň pach vlhké půdy?

Znejistěl jsem. Ale zůstat uprostřed lesa by mi nepomohlo, a tak jsem vyrazil k lákavému světlu.

Nejspíš za to může můj dlouhý den. Přišel jsem o tři kamarády a sám byl polomrtvý strachy.

Určitě mě jenom šálí unavený smysly.

Kus od tábora jsem zahoukal na spojené dlaně. Okamžitě mi přišla stejná odpověď.

Pospíšil jsem si do světla u srubu. U ohniště seděla postava zahalená v dekách. Nedokázal jsem poznat, kdo z našich to je, ale bylo mi to fuk. Začínala na mě doléhat únava.

Natáhl jsem ruku ke kamarádovi u ohně, abych mu zalomil palec, ale v ten moment jsem div nevyjekl hrůzou!

Místo ne někoho z bandy jsem koukal na psa!

Okamžitě jsem stáhl ruku zpátky. Srdce jsem měl až v krku.

Ne! To snad ne!

Vzal jsem nohy na ramena. Koutkem oka jsem zaregistroval, jak se ze tmy vynořují další a další psi.

Ale to už jsem zběsile utíkal lesem. Do nohou mě pleskaly nízké stromky, keře a větve, ale já to stěží vnímal. Můj mozek mi pořád dokola opakoval:

UTEČ! UTEČ!

Bez dechu jsem se zastavil až u dodávky. Vůbec nevím, jak jsem k ní v té tmě našel cestu. Odemknul jsem dveře a zapadl dovnitř. Jako by mě mohli plechové dveře ochránit před roboty...

Klepal jsem se tak, že jsem stěží dokázal strčit klíčky do zapalování. Chtěl jsem jimi zrovna otočit a ujet tak daleko, co mi bude stačit benzín, ale začal jsem uvažovat. Když teď nastartuju, tak jim řeknu, kde přesně jsem, a vyrazí za mnou. Nádrž je plná asi z půlky. Odjedu daleko, ale psi doběhnou dál.

Pustil jsem volant. Musím něco vymyslet.

V táboře mi někdo odpověděl na tajný signál. Takže někdo pořád žije. Třeba se schovávají na půdě srubu. A jestli je to pravda, tak jim musím pomoci. Nemůžou se schovávat do nekonečna.

Naklonil jsem se přes sedačku dozadu. Popadl jsem brokovnici. Začínalo se vyplácet, že mě Anděl donutil naučit se s ní zacházet.

Kdo ví, co se stalo s Andělem a tím Zelenáčem...

Nabral jsem si do kapes broky a přitiskl si zbraň na hrud'

Z venku se ozývaly kroky a...

Hlasy?

Začínal jsem rozeznávat Radkův hluboký hlas.

Že by se někomu z kamarádů podařilo utéct?

To je nemožný.

„Dany?“ Následovalo zabušení na bok dodávky. „Tak vylez. Co tě to popadlo? Vyběhl si z tábora jako by tě něco kouslo.“

Odvážil jsem se odemknout auto. Zbraň jsem ale držel v pohotovosti. Nechtěl jsem nic riskovat.

Sotva jsem otevřel dveře u řidiče, tak mezi ně nenaběhl Radek ale zasranej pes!

Tmavý les se rozechvěl výstřelem.

Rychle jsem oddechoval a vystrašeně zíral na rozstřeleného psa, který ještě párkrát pohnul robotickýma nohama, a pak konečně odešel do pekel, kam patřil.

Neměl jsem ani čas se vzpamatovat, protože to už se zpoza závory blížili další. Tiché vrčení robotických kloubů naplnilo noc. Dva vyrazili před ostatními, a jakmile minuli nehybný šrot z jejich druha, tak už na mě mířili nohama.

Znovu jsem vystřelil.

Jeden z nich to schytl plnou dávkou, ale ten druhý se jenom opřel o dveře.

Ruce se mi chvěly, když jsem cpal do hlavně další dva broky. „Jestli je tohle konec, tak vás vezmu co nejvíc s sebou, bastardi!“

*

Kolem dodávky ležela robotická těla, ze kterých sršely jiskry. Mezi mraky vykoul měsíc. Bledé světlo dodávalo bojišti ještě zlověstnější vzhled.

Napůl jsem vylezl a napůl vypadl z dodávky. Na rozechvěných nohách jsem obešel auto.

Ale sotva jsem překročil tělo prvního psa... Štěrk byl pokrytý krví. Stejně jako dveře a bok dodávky.

Psi ale nekrvácí...

A potom jsem ve svitu měsíce spatřil něco, z čeho mi přeběhl mráz po zádech...

Nepřekročil jsem tělo psa.

3. místo Próza do 23 let Linda Kastlová (Holýšov)

Table of Contents

[Dodávka](#)